

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versus XV. Libera me de sanguinibus Deus, Deus salutis meæ; & exultabit
lingua mea Justitiam tuam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

in viam reducendos, prius in eam reducere Iniquos! Salomon è mille feminis Idololatriis, nullam, quod quidem constet, omni suâ sapientiâ permovit ad veri DEI cultum amplectendum, non ob aliud, quàm quia vitam tum ipse fœdam ad eò & voluptuariam vivebat. Constat tamen, quòd è diverso magno dedecore ab ipsis seduci se passus sit, cum ex omni earum numero nec una fuerit (nec è septingentis, quâs Reginarum, nec è trecentis, quas Concubinarum nomine alebat) cui carum suum Idolum non crexerit, idemque summâ insaniâ non adorârit. Usque adeò facilius est cultores DEI, qui pravis sunt moribus, à DEO abduci, quàm ab iis alios ad DEUM adduci.

VERSUS XV.

Libera me de sanguinibus DEUS, DEUS salutis mee; & exultabit lingua mea Justitiam tuam.

- I. **C**onsidera, quòd, si DEO carum est, ut è peccatorum cœno extrahantur Peccatores, non minùs gratum illi sit, curare ne immergantur. Prius id efficit, ut eos amissos recuperet; posterius ne illos amitat. Hinc dixit Ecclesiastes: *Bonum est sustentare Justum. Eccl. 7. v. 19.* Quantum proin mali infert Justo, qui illum ad lapsum impellit; tantum vicissim ab illo accipit boni, qui manum labanti promptus porrigit, ne prorsum ruat. Si autem ita res habet, æquum omnino fuit, ut David, (cùm decrevisset post suum ad DEUM reditum totum se impendere commodo Proximorum, ad rem DEO gratam præstandam) non solum statueret docere peccatores (id quod se effecturum
- versu

versu proximè præcedenti promisit) sed etiam instituere Justos; id quod præsentem in versu pollicetur. Sapienter quidem ille priùs de Peccatoribus, quàm de Justis cogitavit: exigit enim recta ratio, ut priùs porrigatur manus jam prolapsa, quàm stanti etiamnum, etsi non sine cadendi periculo. Hinc ipse etiam Ecclesiastes, postquam pronuntiavit *Bonum est sustentare Justum*: mox ad rem aptissimè adjunxit, *sed & ab illo ne subtrahas manum tuam*; noverat enim, quòd si manum oportet porrigere Peccatori, à Justo quoque eadem non sit subtrahenda.

Jam porro dubitari non potest, quin David manum suam, antequam prævaricaretur, magna amoris significatione Justis porrexerit: quanto autem majori postea illam porrigere oportebat; quando jam impendio proprio didicerat manifesta pericula, quibus nullà non horà obnoxij sunt illi ipsimet, qui magis à DEO ornantur præstantibus Naturæ & Gratia donis, nisi diligentia summà excubent: Obtutus unicus suffecerat ad auferendam ab ipso momento unico tam insignem, veram & robustam sanctitatem. Observa jam Tu, an post suam ad DEUM conversionem, jure ac meritò ille quemlibet eorum, præquam ante hac, alloqueretur: *venite Filij, audite me: Timorem Domini docebo vos. Psal. 53. v. 11.* Tu verò, si vel tantillum tibi de te promittis, tanto sollicitius accede ad eum audiendum.

Considera, Davidem, cum jam ratum illi fixumque II. esset, partibus suis non deesse, etiam respectu Justorum, offerre hinc DEO, ad eum finem consequendum, linguam suam, eumque certum reddere, quòd eam quàm libentissimè usus sit ad æstimationem Justitiæ suæ apud eos conciliandam, illius inquam Viæ, quam tenere oporteat in adi-

tu ad cælum, inducendo eos ad eandem ineundam, & magna alacritate in ea progrediendum. *Libera me de sanguinibus DEUS, DEUS salutis meae, & exultabit lingua mea Justitiam tuam.* Quòd ille hoc loco intellexerit, ut sapius alibi, nomine Justitiæ, Vitam justam, mihi longè vero simillimum est. Hæc nominis vis omnium optimè respondet ceteris quæ sequuntur. Neque hoc tibi mirum videatur, quòd et si Justitia ista propria est hominis, David tamen illam non homini, sed DEO adscribat, dicendo, *Justitiam tuam.* Ita omnino fieri oportuit. Vel enim tu Justitiam istam consideras in ordine ad eum, à quo imperata est, vel in ordine ad eum, qui ipsam mandat executioni. Si in ordine ad illum, qui imperat, DEI vocatur, quia totam DEUS imperat partim præcepto, partim consilio: *Domine, deduc me in Justitia tua. Psal. 5. v. 9.* Et hoc in sensu, quando hîc David dixit, *exultabit lingua mea Justitiam tuam*, interprete Sancto Hieronymo dicere voluit: *Predicabit lingua mea mandata tua.* Si autem Justitiam hanc consideras in ordine ad eum, qui exequitur, non minùs appellatur Justitia DEI. Potest dici nostra, cùm nos illam exequamur, quis neget? *Retribuere mihi Dominus secundum Justitiam meam. Psal. 17. v. 21.* Magis tamen illam DEI dicere oportet, cùm DEUS det vires illam exequendi. *Faciam ut judicia mea operemini.* Non tantùm ut operari possitis; sed ut operemini. *Ezech. 36. v. 27.* Josephus in Ægypto permisit, ut fratres sui, si vellent, frumenta emerent; sed clam ipsis etiam pecuniam reddi curavit: unde dici potest frumentum illud vendidisse, & donasse. Non aliter se DEUS gerit. Si Justi esse volumus, omnis generis virtutum actiones nobis imperat; simul tamen etiam eas exercendi vires largitur: unde eas simul nobis imperat,

perat; & simul donat: *Omnia opera nostra operatus es nobis Domine DEUS noster. Jsa. 26. v. 12.* Atque ita jam ambiguum non est, quòd Iustitia nostra, potiùs tota DEI appellanda sit, quàm nostra; sicut frumentum illud, licèt venditum, Iosephi tamen magis, quàm fratrum dici potuit, *Tibi Domine Iustitia, nobis autem confusio faciei. Dan. 9. v. 7.* Et tamen quoties tu malè consultus eam potiùs ut tuam consideras, & in ea tibi complacere non desinis?

Considera, negari non posse, quin David Iustitiam hanc ratione quadam mirabili totam in Psalmis suis exposuerit: cùm nulla plane perfectionis, mortalis hujus vitæ, pars sit, quàm ille non attingat documentis, brevibus quidem, sed momenti maximi. Hoc tibi ob oculos ponere, mihi longè facillimum foret: complura enim ego ejus generis documenta annis abhinc pluribus pro meo in spiritu profectu collegi, & pro alieno publici juris feci, tacito licet meo nomine. Sed ne hïc sim longior, commodius erit, ut si tu hanc meam opellam amas, totam denuo subjectam prælo in fine hujus libelli invenias. Nunc tibi sufficiat, quòd David cogitaverit de omni hominum genere; de Conjugibus, Virginibus, Viduis, Pupillis, Gubernatoribus, Iudicibus, Sacerdotibus, Felicibus, Infelicibus, & planè omnibus, quicumque perfectionis, vitæ suæ conditioni respondentis, studiosi essent; sic ut citra jactantiam his DEUM verbis alloqui potuerit: *Annuntiavi Iustitiam tuam in Ecclesia magna: Ecce labia mea non prohibebo: Domine tu scisti. Iustitiam tuam non abscondi in corde meo. Psal. 39. v. 10.* Quotquot enim veræ pietatis sensa DEUS infuderat animo Davidis, totidem ille subinde transfudit in animos aliorum, fontis instar benefici, qui quantum aquæ è montibus accipit, tantum in planitiem refundit. Inde,
quia

III.

quia initio Psalmi non eo fuerant positi ordine, quo nunc sunt, affirmat Bellarminus, opinionem fuisse aliquorum non contemnendam, eo, quo hodie videmus, ordine positos deinde fuisse ab Esdra, sic ut ad Pœnitentes simul & Incipientes, præcipuè pertinerent priores quinquaginta, quorum postremus est is ipse, quem exponimus. *Miserere mei DEUS &c.* Ad proficientes verò, consequentes quinquaginta, quorum agmen claudit Psalmus, *Misericordiam & Judicium cantabo tibi Domine.* Ad Perfectos, reliqui quinquaginta, quibus finem imponit Psalmus. *Laudate Dominum in Sanctis ejus.* Quidquid autem sit de hac divisione, fortassis piâ magis, si rem ipsam examinemus, quàm verâ, ac solidâ; certum tamen est, quòd suo in Psalterio, tanquam in prato verno, non omiserit David patare pabulum idoneum cuilibet trium statuum, jam nunc memoratorum. Et tibi pratum ejusmodi sterilius videatur omni deserto? profectò culpa palati est, non pabuli.

IV. Considera, quam ob causam David, dum hoc facere DEO promittit, hac potissimùm loquendi phrasi usus sit: *exultabit lingua meam Justitiam tuam*; perinde ac si non aliæ magis usitatæ in promptu essent. Fuit autem ea causa, ut indicaret, se Justitiam hanc non ut alij, docere velle cum tædio, & tetrica quadam morositate, non quasi nauseabundum, sed cum insigni alacritate. Hoc ipsius in idiomate significat, *exultare Justitiam*. Non significat *exaltare*, ut alij legerunt, longiùs à vero textu abeundo. Significat *cum exultatione exponere, commemorare exultando, celebrare exultando*. quo etiam sensu alibi ait: *Exultabo mane misericordiam tuam. Psal. 58. v. 18.* Idque ideo, quia vita Spiritualis proponenda est omnibus alacriter; cum Spiritus tristis & melancholicus tantopere adversetur omnibus præstan-

præstantibus virtutis germinibus, maximè autem plantarum tenellarum, usque aded, ut earum respectu tam non sit ros, qui illas nutriat, ut potiùs sit instar argenti brumæ, quæ adurat. *Congrega cor tuum in Sanctitate, ait Sapiens, & Tristitiam longè repelle à te. Multos enim occidit tristitia, & non est utilitas in ea. Eccl. 30. v. 24.* Vel enim tu DEI in ejus obsequio rationem habes, vel tui? Si DEI, non amat ille Victimam vi pertractas, sed voluntarias. *Hilarem datorem diligit DEUS, 1. Cor. 9. v. 7.* Si tui, quis tandem animus in terra tranquillius, & lætiùs vivat, quàm qui DEO famulatur? *Servite Domino in lætitia. Psal. 99. v. 2.* Sicut non potest esse servitus, nec magis gloriosa, nec magis proficua, ita quoque nulla debet esse magis jucunda. Hinc vides Davidem docuisse istam Justitiam metro, & metro quidem suavissimo, etsi tale nobis ob idiomatis diversitatem non appareat. *Cantabiles mihi fuerunt Justificationes tue in loco peregrinationis meæ. Psal. 118. v. 5.* Et in ea explicanda usus est cytharis, tubis, tympanis, fistulis, cymbalis, ut ipsa illa organa & instrumenta Musica, quæ Iniquitas, æternis destinata planctibus, sibi vindicaverat, DEO, cui illa magis debentur, restitueret: *Venite, exultemus Domino; jubilemus DEO salutarì nostro. Psal. 94. v. 1.* An non habes tu, unde erubescas, si obsequium, quod DEO præstas, ita præstas, ut qui tecum versantur, alieni potiùs, reddantur à vita spirituali, quàm ut ejus amore capiantur?

Confidera, Davidem ausum non esse promittere DEO V. operam tam magnam, qualis est, cuicumque generi Justorum in vita Spiritus Magistrum ac ducem se præbere, quin antè ab ipso peteret habitudinem momenti longè gravissimi. Et quamnam illam? Non ampliùs tantopere esse obnoxium

○

noxium

noxium commotionibus illis fœdis, quas, nobis etiam non volentibus, concitare in nobis solet perduellis noster Appetitus, non Concupiscibilis minùs, quàm Irascibilis. *Libera me de sanguinibus DEUS, DEUS salutis meae, & exultabit lingua mea Justitiam tuam.* Tres dotes ad Animas sine errore ducendas summè necessariæ sunt. Prima, ut ejusmodi dux nôrit discernere inter verum & falsum generatim; atque ad eò necesse est ut sit doctus. Hæc porro dos Davidi non deerat, cum verè de se affirmare posset: *Super omnes docentes me intellexi. Psal. 118. v. 99.* Altera, ut in usu ipso & rebus singularibus nôrit discernere, quid cuique conveniat, quid non; & quod consequens est, oportet illum esse prudentem. Et ne hæc quidem dos Davidi deerat, cum mox addere potuerit: *super senes intellexi.* Tertia est, ut rectum de rebus judicium in eo non obscureretur, aut quasi nube obducatur ab animi perturbationibus; & ex consequenti oportet, ut ipse earum dominus animo tranquillo ac pacato sit: *Tu autem cum tranquillitate judicas. Sap. 12. v. 18.* Atque hoc est, quod in se vehementer metuebat David, recenti doctus experienciâ, quâ didicerat internas illas suas pugnas, quibus succubuit, ut dicere posset: *Instammatum est cor meum, facultatis Irascibilis operâ; & renes mei commutati sunt, operâ facultatis Concupiscibilis: & ego ad nihilum redactus sum, & nescivi. Psal. 72. v. 21.* Usque ad eò miser se extra se rapi permiserat. Hinc ab intestinis gemini hujus proditoris domestici assultibus liber esse cupit. Non nescis, geminum hunc appetitum, Concupiscibilem & Irascibilem, geminos illos esse fontes, à quibus scaturiant, quæcunque à nobis malè admittuntur. Primò Concupiscibilis, quia priùs ardentè concupiscimus id, quod ut bonum nobis imaginamur, sive tale sit, sive non sit. Dein

fit. Dein Irascibilis, quia subinde ferociter nos opponimus illi, qui nos à bono concupito vult impedire. Verum quidem est, quòd ratio geminis his vehementibus Appetitibus ad malum impellentibus in homine dominetur: *Subter te erit Appetitus tuus.* Non dominatur tamen illis dominio despotico (quale illud est, quo dominus mancipium suum servire cogit) sic ut & ipsa vel nolentes ad iussa facienda compellere possit: sed dominatur illis dominio quasi politico, quale est Principis in subjectos, qui in multis possunt ejus imperiis obluetari; id quod Apostolo tam justis doloris argumentum fuit, cum in illa prorupit: *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae.* Rom. 7. v. 23. Suus autem Davidem casus aperte docuerat, quanta & Concupiscibilis & Irascibilis vis fuerit ad eum de gradu dejectum.

Primò quidem facultatis Concupiscibilis, quæ effecerat, ut ille Bersabeam ad se pertractam in foedæ secum libidinis assensum impelleret. Dein Irascibilis, quæ induxerat ad obicem, qui se interposuerat pacificæ possessioni & fruitioni adamatæ mulieris, summa vi de medio tollendum, Uriam inquam justum maritum. Unde cum perspiceret quòd ab appetitionibus his pravis esset impullus, non audet sibi polliceri, quòd alios suo magisterio inducere ad perfectionem possit, nisi has adverteret probè edomatas, Subditorum instar, si non vinculis adstrictorum, ad nutum tamen obtemperantium. Et si ille sibi fidere non potuit, qui tam claro lumine à DEO erat collustratus, quis alius sibi fidat?

Considera, hos ipsos Appetitus tam effrenes, ut principio pœnæ fuerunt noxæ Originariæ, quæ nos spoliavit **VI.**
Justitiâ Originariâ, illo inquam ordine pulcherrimo, quo prius

prius Appetitiones animales subditæ erant Voluntati ; & quo Voluntas parebat Rationi , Ratio autem DEO ; ita deinceps poenæ sunt perpetuæ peccatorum etiam actualium ; unde quodcunque horum admittatur , insolentes hi & petulantes Appetitus , auctis viribus minùs semper minùsque coërceri , & sub iugo contineri possunt. Quod porrò David hanc in animo rerum omnium perturbationem , post admissum peccatum , in quo annum propè integrum hæsit , sit expertus , negari non potest. Falsus id est ipse in tertio Psalmorum , quos à Pœnitentia appellamus , ubi , quamlibet jam de admissis serió dolens , quod ad Concupiscibilem spectat , sic loquitur : *Lumbi mei impleti sunt illusionibus , & non est sanitas in carne mea : quod autem ad Irascibilem , addidit : Cor meum conturbatum est : dereliquit me virtus mea , & lumen oculorum meorum , & ipsum non est mecum. Psal. 27. v. 7. q. 10.* Et idcirco mirum nequaquam est , quòd tam vehementer ille optaret liber esse tam misera servitate. Tandem proin fuit hîc Davidi dicere DEO ; *Libera me de sanguinibus* , quantum , *Libera me de carnalibus desideriis*. Quòd autem dixerit potiùs *de sanguinibus* , quàm *de carnalibus desideriis* , id arbitror causæ esse , ut magis inde erubesceret ; demonstrando scilicet fœditatem Originum , è quibus desideria illa perversa promanabant ; quos in eum Mater , dum concepit , transfudit , sanguines nimirum illos , magno Adami delicto tam turpiter infectos.

Tu autem hîc interim in memoriam revoca cum Sacris Interpretibus , quòd DEUS , quando veteri in Instrumento tam severè prohibuit vesci sanguine (*Sanguinem universæ carnis non comedetis. Levit. 17. v. 14.*) ad hoc , saltem mysticè , voluerit alludere , ne quidquam gustaretur , quod his proveniret à sanguinibus , ab his inquam occultis cupi-

ditati-

ditatibus. Si tamen quisquam est, quem oportet præ ceteris abstinere cibo tam noxio, ille profectò est, qui vult esse Dux aliorum ad Perfectionem, quod perinde est ac, ad continuam sui Abnegationem. Quænam enim ejuscemodi Abnegationis documenta aliis tradet, quem palàm sit, Appetitiones suas frenare non posse? Et quamquam hoc in aliorum oculos non incurrat, ob diligentiam, quâ cavet quis, ne hæc ejus vitia alij notent, quæ tandem ille solida ac sincera consilia suggerere aliis potest, nisi ipse valde purus sit à fumis, quos perturbationum ignis repenti in Intellectum offundit? Tu quomodo has subjectas habes? Totâ denique Vita Spiritualis in hoc consistit; quòd quis, quàm fieri potest perfectissimè, domare sciat geminas has Furias, omnibus Tigribus Hircanis atrociores, Facultates Concupiscibilem & Irascibilem. Has qui vicerit, bellum profligavit; quia prælio quasi decretorio omnes simul animi Perturbationes prostravit: omnes siquidem Perturbationes istæ velut ad exercitum in duo divisum cornua spectant, quorum unum Concupiscibilis, alterum Irascibilis conflet. Sed quis est qui has profligare penitus possit suis viribus & pugnandi ardore? Necessè est ut sua nos DEUS bonitate liberet, collato dono, quod mereri possit nemo sic, ut negari nequeat. Et idcirco id David precum sanctâ quadam importunitate postulat, hoc liberiationis usus vocabulo. *Libera me de sanguinibus DEUS, DEUS salutis meæ.* Petiit illud & Paulus, nec tamen impetravit; responsum siquidem illi est; *Sufficit tibi gratia mea: nam virtus in infirmitate perficitur.* 2. Cor. 12. v. 9.

An Rex David ex toto fuerit auditus, non constat. Constat tamen, quòd ille sub ætatem ultimam admirabilis cujusdam continentix indicia præbuerit, quam nec sum-

ma venustas potuerit labefactare. Tu ne fatigeris unquam preces tam salutares repetere; DEO enim nihil eorum, quæ vult, difficile est.

VII.

Confidera, ad obtinendam gratiam & favorem tam singularem confugisse omnino Davidem ad DEUM, sed ad ipsum, ut DEUM Salutis suæ: *Libera me de sanguinibus DEUS, DEUS Salutis mee.* Sentiant multi prudentissimè, quòd per DEUM Salutis, ille singulari quadam ratione intellexerit Christum JESUM Servatorem suum. *DEUS Virtutum* appellatur Pater propter Potentiam omnimodam, illi singulariter attributam. *DEUS Pacis & Dilectionis* vocatur Spiritus Sanctus: *Pacis* quidem, respectu Proximi, cui nos conjunctos vivere facit: *Dilectionis* respectu DEI, cujus amor etiam ad amandum Proximum inducit: *DEUS Salutis* Verbum æternum pari modo indigitatur, quia si Pater, & Spiritus Sanctus simul cum ipso decreverunt nostram Salutem ab æterno, Verbum dein solum tempore destinato illam operatum est, humanam nostram carnem induendo. *DEUS autem, Rex noster ante secula, operatus est salutem in medio Terræ. Psal. 37. v. 12.* Ne existimes autem, Davidem sine causa ad ipsum singulariter confugisse ad obtinendam gratiam desideratam. Noverat enim singulari profus ratione hoc ad ipsum, ad JESUM inquam, spectare. An non intellexisti tu paulò ante, hanc Appetitum concitatorum rebellionem, in nos à peccato originali esse derivatam? Ad nos tamen ab isto liberandos è Cælo in terras DEI Verbum descendit. Unde tam præclare de ipso loquens, pronuntiavit nobilis ejus Præcursor: *Ecce Agnus DEI, ecce qui tollit peccatum Mundi. Joh. 1. 29.* Peccata Actualia, peccata sunt, hæc hujus, illa illius hominis in Mundo. Peccatum Originale peccatum est 10.

est totius Mundi: *Peccatum Mundi*. Quamquam igitur Christus, ut extra controversiam est, venerit ad nos etiam à peccatis actualibus liberandos, juxta illud: *Peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum, ut peccatis mortui Justitiae vivamus. 1. Pet. 2.* Ante omnia tamen ad nos ab illo, Originali inquam, liberandos venit: non quòd Originale, in se spectatum, majus sit actuali in intensione, quam dicimus, (cùm potius actualia omnia majora sint in Intensione, propterea quòd plus habent de voluntario) sed quia Originale majus est in extensione, utpote ad totum se Mundum extendens. Si autem Originale se extendebat ad totum Mundum, quis non videt, æquum fuisse ut ejus destructionem ante omnia sibi Christus præstitueret; cùm bonum Universi, generatim acceptum, præferri debeat bono & commodo hujus, aut illius in particulari?

At si Christus nos à Peccato originali ex toto liberavit, illam nobis in Baptismo gratiam restituendo, quâ spoliati nascimur, non tamen etiam idcirco nos liberavit à pœnis omnibus huic peccato propriis. Liberavit nos ab æternis, non liberavit à temporariis. Inter temporarias autem hæc maxima dici potest, quòd nos privet Justitiâ Originali, quâ in terrestri Paradiso primi Parentes nostri gaudebant. Erimus quidem hæc etiam pœnâ sua tempore Christi beneficio liberi, non tamen modò. Liberi erimus, cùm resurgemus nostris olim è tumbis corpore glorioso: tunc enim Natura humana *Liberabitur à servitute corruptionis*, ut promisit Apostolus, *in libertatem gloria filiorum DEI. Rom. 8. v. 21.* At nunc liberi non sumus; sic enim Christus ad majus nostrum emolumentum rem gerere voluit, ut se tanto ampliùs nobis exhiberet DEUM Salutis,
non

non illo solùm malo, quod à nobis abstulit, sed illo etiam ipso, quod nobis reliquit.

VIII.

Confidèra, in Peccato Originali Personam, Adamum videlicet, infecisse Naturam; Naturam autem ita infectam infecisse postea Personas, omnes nimirum Posteròs, ordinariâ generationis viâ ab Adamo descendentes. In liberatione autem ab ejusmodi peccato Christus diversâ viâ processit. Voluit enim primò liberare Personas illo, quod erat malum peculiare ipsarum Personarum, hoc est, privatione Gratia divinae, sine qua Gratia nulla prorsus earum pervenire potuisset ad caelestem gloriam. Subinde autem liberabit Naturam illo, quod est malum proprium Naturæ, privatione nimirum Justitiæ originalis ante explicata. Idque idcirco, ut interea Personæ talem gloriam consequantur genere acquirendi ut magis honorifico, ita etiam jucundiore, quale triumphantium esse consuevit. *Beatus vir, qui suffert tentationem: quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam Vitæ, quam repromisit DEUS diligentibus se. Jac. 1. v. 12.*

Israëlis Populo voluit DEUS semper relinquere, ad inertiam prohibendam, plures Populos superbos, & inimicos qui illum infestarent, ad id nobis velut in imagine repræsentandum, quòd à nobis expetebat, ut nimirum mortali hac in vita semper armis instructi strenuè configeremus. *Hæ sunt Gentes, quas Dominus dereliquit, ut erudiret in eis Israëlem, ut postea discerent filij eorum certare cum hostibus, & habere consuetudinem præliandi. Jud. 3.* Quod Israëlis posteris erant Populi illi infesti, nobis sunt Appetitus nostri effrenes. Æquissimum tamen est, identidem flagitare à DEO, ut quotidie hostibus istis aliquid virium decedat; ut denique aliud nobis cogitare necesse non sit, quàm

quàm quomodo nōs totos divino obsequio impendamus. Ut sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati, serviamus illi. Luc. 1. 74. Quare sicut Judæi orabant semper, & orare debebant, ut ab infestis illis Populis liberarentur, ita & tibi in re nostra faciendum. Illi dicebant DEO: *Deus, fortis super omnes, libera nos de manu Iniquorum. Esther 14. v. 19.* Te autem oportet dicere: *Libera me de sanguinibus DEUS, DEUS salutis meæ.* Jam audisti, DEUM salutis tuæ esse JESUM. Ad hunc igitur rebus ita poscentibus singulari cum fiduciâ accede, quia, sicut ad ipsum spectavit liberare te Peccato Originali, sic ad eundem spectat liberare te pœnis, quæ ex ejusmodi Peccato consequuntur. An nescis quod ille quondam de se dixit in historia Evangelica? *Si vos Filius liberaverit, verè liberi eritis. Joh. 8. v. 36.* Roga proinde ipsum, ut si te ad hanc diem nondum voluit liberare penitus ab infestatione hostium tuorum intestinorum, parte saltem aliquâ deinceps liberare dignetur: ita ut si te illi identidem sollicitant, ut naturali eorum genio obsecundes, nunquam tamen te totis viribus aggrediantur. Quomodo tamen tu petes esse liber & eximius, si tu ipse semper eosdem irritas? Quid hac re indico? Desideras tu, ut JESUS benignè te præservet à desideriis carnalibus, de quibus hactenus locuti sumus, *ut liberet te de sanguinibus, si tu ipse ea irritas, & excitas, occasionibus pravis, etsi non periculosissimis, quibus te ingeris? Næ ille id præstabit nunquam.* An tu nihilominus propterea queri de eo poteris? Nequaquam. *Obsecro vos (sic nos ille S. Petri ore hortatur) abstinere vos à carnalibus desideriis, quæ militant adversus Animam. 1. Petr. 2. v. 11.*

Si dixisset ipse, Obsecro vos abstinere carnalia desideria à vobis, tu facilè te posses excusare, revocando illi in

P

memo-

memoriam, id non esse positum in tua potestate, sicut tamen erat in potestate Adami, qui in statu Innocentiæ Appetitibus suis pro arbitrio dominari poterat. Sed dum ille dicit: *Obsecro vos, abstinere vos à carnalibus desideriis, quam excusationem prætexes?*

VERSUS XVI.

Domine labia mea aperies: & os meum annuntiabit laudem tuam.

1. **C**onsidera, Davidem, postquam promiserat DEO, ad compensandum præstanti quadam ratione malum, quod admiserat, se primo loco invitare velle Iniquos ad Pœnitentiam, *Docebo iniquos vias tuas*; secundo autem loco excitare velle Justos ad Sanctitatem; *& exultabit lingua mea Justitiam tuam*; nunc transire tertio loco ad affirmandum DEO, quòd deditâ operâ ad laudandum ipsum velit incumbere: *Domine labia mea aperies: & os meum annuntiabit laudem tuam.* Sed quâ istud ratione? an non hinc potiùs initium facere, quàm in hoc desinere Davidem oportebat? Ita sanè, nisi Sancto Regi jam abunde perspectus esset DEI genius, qui ipsum inclinât ad Animarum salutem omni alteri laudi suæ præhabendam. Et de hoc quis ambigat, dum ipse majorem suam laudem in isto collocat; in salute inquam Animarum? Unde si qua est, quam ipse antonomasticè laudem suam appellet, en, quænam illa sit: non alia, quàm quæ in ipsum redundat ex iis, quæ pro servandis ipsis nunquam non operatus est, & adhuc operatur.
- Populum istum* (sic ille de Populo Christiano per Isaiam pronuntiavit) *Populum istum formavi mihi: laudem meam narrabit.*